

במדינה

דרכי-חיים

שעה 17:04

ברכת ישראל

הרכבת האחרונה לירושלים מתלאביב שיצאה באחד מימות השבוע שעבר, כרגיל, בשעה 17:04, היתה מאוכלסת כמה יהודים ירושלמיים עבדקניים ששבו מביקורי קרובים בכניברק; כמה צעירות ירושלמיות שבילו בשפת-ימה של תל-אביב וקבוצה גדולה של ערבים שביקרו ביפו והעדיפו לחזור לבתיהם במזרח ירושלים ברכבת. אמצעי התחבורה שנמנע מהם במשך 19 השנים האחרונות.

הקבוצה יוצאת הופך הדופן היחידה בקרונות היתה של עשרה פרחי-הנונה יוניס-אורתור דוכסים מאחד מבתי-המידרש שבטביבות ירושלים. הם התרכזו בקצה אחד הקרונות וישווחו בינם לבין עצמם בשקט. גלימותיהם האפרפרות ושערותיהם הארוכות שיוו גוון נוסף לאוכלוסיית הרכבת.

גוון זה הפך עד מהרה לצליל עת פתחו פרחי-הנונה בזימרה רבנית שלווה. אך צליל ערבי זה צרם את אוזניהם של כמה פרחחים הווקי-מכנסיים וארוכי-בלורית שי הוכיחו כבר קודם לכן את מציאותם ברכבת. את תחנת כפר-חב"ד ניצלו לנסיון של התקפת צביות מרוכות על יושבי כמה מן הנוסעים הצעירות. את תחנת נחל-שורק ניצלו למיזמה של משיכת בקבוקי טמפו מקוררים, ללא תשלום, מדלי המוכר.

"מקולבלך שכמוך!" אם עד אותו רגע התיחסו שאר הנוסעים אל תעלוליהם של הפרחחים בסלחנות הרי השתנה הדבר לחלוטין ברגע שהפרחחים נטפלו לפרחי-הנונה הערביים, הורו להם, תוך קללות להפסיק את השירה בציבור שלהם. הפרחחים הוקפו תוך שניות טבעת אדם שהפרידה ביניהם לערבים, הסיתה איתם, בסיועם התקיף של שני סמלי צה"ל, גופנית מן המקום.

ירושלמי בעל מראה של מרצה באוניברסיטה ניסה להטיף לפרחחים בטובות, הסביר את חשיבות שוויון הזכויות לכל; נוסעים אחרים גינו אותם בחרטום תקיפות ויהודי במבצע שחורה ורחבת-החיתרות שי ציטוטיהו הציגו מחולצתו מילמל לעומתם מיקרא מפורש בהברה אשכנזית.

אבל המילה האחרונה היתה לצעירה ב' מכנסיים קצרות, גייגית טובת-מראה שי ערעה היה אסוף לנוכסוס. היא ניגשה אל אחד הפרחחים, שנאלץ להתבודד בפנית הקרון עם חבריו, על רקע הזימרה המתחדשת של הערבים, תפשה בחולצתו ולאטה בפניו: "מנוול מלובלך שכמוך!"

לא

בית-זקנים

באחד הבתים הישנים של תל-אביב מצוי חדר שחוף שלאורך קירותיו מונחים ללא כל סדר מיוחד רשמיקול גרונדינג דגם 67 פטיפון המופעל על-ידי מנואלה ובעל רמקול ענקי צמידיים; טבעות ושעונים; תנור חשמלי, זוג אופניים שרוטות וכמה שמלות מקומטות.

זה לא מחסן של חפצים גנובים וגם לא חנות של מציאות משוק הפשפשים. זה הוא אחד משני בתי-המשכון (לומבארדו) שניתרו בארץ. וגם שניים אלה נותרו רק כמיקרה. כפי שהעיר המשכונאי י. גרינפלד: "כמעט אף אחד אינו יודע שיש מקום כזה בו מלווים כסף תמורת הפקדה של חפצים."

הוא גם הסביר מדוע אינו קורא ל' לומבארדו בשמו העברי המקורי, בית-עבוט: "יחשבו שזה בית-זקנים!"

אולם אלה שיוודעים על קיום הלומבארדו, אנשים קטנים עם חובות גדולים, הנזקקים בדחיפות למאה או מאתיים לירות (אדם חייב לפרוע שטר תוך כמה שעות; אשה צריכה לקנות תרופה יקרה לבן חולה") באים לגרינפלד וממשכנים אצלו חפצים לשבועיים, חודש ויותר.

את ערכם של המשכונות קובע גרינפלד בטביעת-עין המבוססת על נסיון-חיים (שעון דוקטת חדש — 50 לירות; ישן — 25) או בהסכמה הדדית.

רק שלא תמיד קיימת הסכמה כזאת: פעם באה אשה למשכן טבעת ודרשה 300 לירות, למרות שהטבעת היתה שווה לכל היותר עשר לירות. היא הסבירה לי שהיא קיבלה את הטבעת בירושה מאמה ולכן היא שווה כשבילה אפילו אלפי לירות.

כל מיני שכחנים. הבעייה המטרדירה

את גרינפלד באמת היא בעיית השיכחה. כל לקוח חמישי פשוט שוכח לפדות את החפץ שהפקיד. ומכיוון שהחוק מחייב לשמור על המשכון משך שבוע חודשים לפחות, התר-צאה היא שאחרי תקופת המתנה כת ממושכת מאבד החפץ, על-פי-רוב גם את מעט ערכו. ואם השכחנים הם סתם שכחנים הרי האסון עדיין די מוגבל, שלא כמו כמיקרה שהשכחנים אינם אלא גנבים, המשאירים חשבון המשכונאי.

אבל האכזבה הגדולה ביותר היתה לו לגרינפלד השנה: כשהתחיל המיתון היה משוכנע כי תקופת פרוספריטי עומדת בשער. רק שהתברר שלקוחותיו הקבועים הם כל כך בצרות עד שלא היו מוכנים להסתכן בהפקדת חפצים.

הם פשוט לא היו בטוחים שיוכלו אי-פעם לפדות אותם, אם המיתון יימשך.

עיחונות

עיניים

ואוזניים

זאב שיף סס פעם במסוס מיראז' וגילה כי "ישראל של טייסי המיראז' נמדדת בשניות וברגעים". אלי לנדאו עמד ליד מוטה גור,

על נתן זה את ה' פקודה לכיבוש העיר העתיקה ושמע אותו מסנן מבין שיניו "האופרציה החלה" ואיתן הבר עקב אחר-רי הישיש בן ה-80 שהיה מגיע בכל יום של ימי הכוננות ערב מלחמת ששת-הימים למחנה ה' מטכ"ל ומשקה את השוטרים הצבאיים בקפה חם. שלושה אלה לא שמרו את התרשמויותיהם לעצמם, אלא הרי-איל והם עיתונאים, כתבים צבאיים, שיתפו גם את קהל הקורר-אים בחיזיונותיהם. ה' שבוע גם כינסו ה' שלושה את עיקר ה' כתבות האלה מימי הכוננות והמלחמה בספר משותף, בעל השם ההולם מאת כתבו הצבאי (הוצ' את כידון; 204 עמ').



הבר



שיף

איש מעריב לנדאו (28) ואיש ידיעות אחרון-נות הבר (27), לא מחודשים הרבה בספרם,

אך מצליחים להעלות מחדש את אחירת ה' חודשים מאי-יוני ובמיוחד מאותי ה' רגע שקריין קול-ישראל, יורם ארבל הודיע: "משעות ה' בוקר מתחוללים ב' חזית הדרום קרבות עזים בין כוחות אויר ושריון מצריים. ש' נעו לעבר גבול יש-ראל, ובין כוחותינו שיצאו לבלבם". מעיניהם ומאוזני-הם של שלושה נעלם מעט מאוד כפי ש' מסתבר מן הספר, כי בו אפשר לגלות, בין השאר, כי



לנדאו

וכי אחת האוניות התקועות באגם המר של תעלת סואץ היא a/p נאצר.

דרכי-אדם

סיפורו

של

ספר

22 שנים היה משה גלמידי נמוך הקומה ובעל הקרחת עם קצחת השער הגייגית, בעל התואר הבלתי רשמי של מזן ספרי

הנסיכים

הופעה בכורה
ארצית
בשעה 9.15 בערב
יום ד' 13.9
בקולנוע
"סינרמה"
תל-אביב



פרסום העליון

הנסיכים — הופיעו בהצלחה עצומה במשך שנה באירופה
הנסיכים — הוקלטו בעשרות חברות תקליטים
הנסיכים — הוזמנו להופיע על מסכי הטלוויזיה
נוער כמבוגר! הבטיחו מקומות מראש
כרטיסים אפשר להשיג מהיום בכל משרדי הכרטיסים
ב ק ר ו ב :

*גת" — קרית גת *גן עדן" — עכו * "אורות" — קרית מוצקין *
*רנה" — חולון * "נגה" — גבעתיים * "תפארת" — הרצליה

קונים

במחירים גבוהים

מלוח קליטה

מכל הסוגים
גם של חברות
מלוח בטחון ויתר המלוחות

נוהי, שדרות רוטשילד 15, תל-אביב,
טל. 54931, פתוח רצוף מ' 8.30 בבוקר עד 6.30.
התמורה כמקום — במזומן.

"אגד תיור" ו"אגד דן תיור"
שמחים להודיע על הפעלת

טיולים חדשים

- * רמת הגולן
- * רצועת עזה - צפון סיני
- * ירושלים - בית לחם - חברון
- * יריחו - שכם - טול כרם

הטיולים מתקיימים בכל ימות השבוע באוטו-בוסים ממוזגי אויר.

פרטים והרשמה במשרדי "אגד תיור", אגד דן תיור" ובמשרדי הנסיעות.

— מספר המקומות מוגבל —